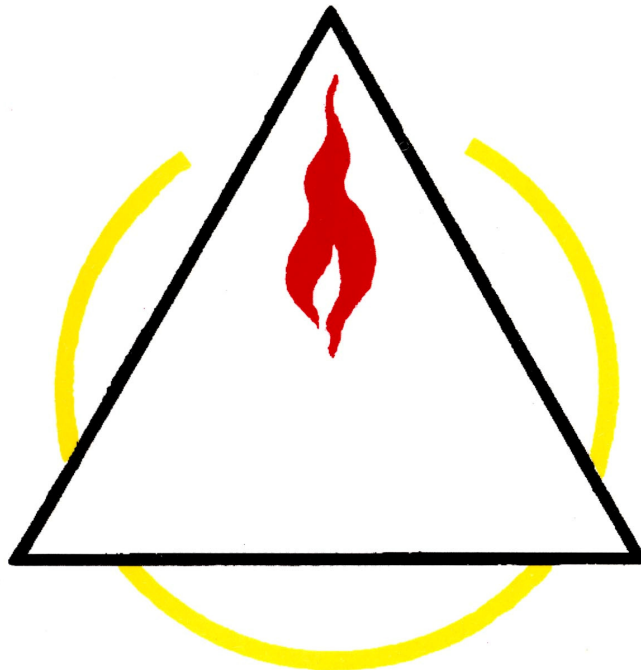

Naszályi Emil Fogadjátok a Szentlelket!

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

P. Dr. Naszályi Emil O. Cist.

**FOGADJÁTOR
A
SZENTLELKET**

MÁRTON ÁRON KIADÓ

Impresszum

**P. Dr. Naszályi Emil O. Cist.
Fogadjátok a Szentlelket!**

Gondolatok a Szentlélekről

Szerkesztette:
Arató László

Grafika:
Soror Veronika O. Cist., Érd

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1998-ban jelent meg a Márton Áron Kiadó gondozásában, az ISBN 963 9011 46 0 azonosítóval. Az elektronikus változat Arató László, a Márton Áron Kiadó igazgatójának engedélyével készült. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Márton Áron Kiadó tulajdonában van.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Ajánlás helyett... ..	5
Bevezetés	8
A Szentlélek a keresztségben.....	9
Eredeti bűn.....	9
Szabadulás.....	9
Az isteni élet csírája	10
Hasonlóság Istenhez.....	11
A Szentlélek a bérálásban	12
A megkeresztelt lélek gyermeki élete	12
A növekvő élet szentsége a bérálás.....	12
Mit tesz bérálásakor a Szentlélek az emberben?	12
Életünkben mi a bérálás jelentősége?	13
A lélek halála bennünk: a bűn.....	14
A bűn: lázadás.....	14
A bűn következménye.....	14
A Szentlélek a bűnbánat szentségében	15
A szentgyónás a bánat szentsége	15
A szentgyónás az irgalmasság szentsége	15
A szentgyónás találkozás a Szentlélekkel.....	16
Az életszentség és a Szentlélek.....	17
A Szentlélek ajándékai.....	17
Az értelem ajándéka gondolataimban.....	19
Az istengyermek gondolatvilága.....	19
Az értelem ajándékának tevékenysége	19
A bölcsesség ajándéka érzéseimben	21
Az istengyermek érzésvilága	21
A bölcsesség ajándékának tevékenysége.....	21
Az erősség és a tanács ajándéka cselekedeteimben	23
Az istengyermek cselekedetei.....	23
Az erősség és a tanács ajándékának tevékenysége	23
A Lélek szerinti élet tápláléka az Élet Kenyere.....	25
Meg kell találnom Jézust!	25
A szentségekben kell megtalálnom.....	26
Az Oltáriszentségben kell megtalálnom	26
A Lélek erősíti bennünk a jóra való készséget.....	27
Erényeink és a Szentlélek tevékenysége.....	27
Imádságunk és a Szentlélek tevékenysége.....	27
Jöjj, Szentlélek Úristen!	29
Hívunk kell a Lelket, mert Isten gyermekei vagyunk.....	29
Hívunk kell a Lelket, mert életszentségünk forrása.....	29
A Szentlélek sugallatait követnünk kell!	31
Ne szálljunk szembe a Szentlélek sugallataival!	31
Ne keményítsétek meg a szíveteket!.....	32
Mária, a Szentlélek jegyese.....	33

Lélekben keresztelkedett Mária	33
A szerzőről	35

Ajánlás helyett...

Az ember számára nincs izgalmasabb kérdés, mint áttörni a tapasztalat világának burkát, s elkalandozni oda, ahol már a *természetten túli világ* kezdődik. Sokszor ez csak a véges emberi értelem kíváncsiságától hajtott fantáziálás az ufók világában, akik – egyesek szerint – jeleket hagytak maguk után. Mások úgy vélik, hogy látták ezeket, sőt kommunikáltak is már e földön túli látogatók egyikével-másikával. Nem feladatunk e gondolatsor keretében a fentiekről véleményt nyilvánítani, annál is inkább, mert ha e lények valóban a tudományos tapasztalás körébe kerülnének, úgy ők is csak a mi Földgolyónkon kívül létező *természetes világ* eddig általunk még nem ismert rendjéről jelenítenének meg valami újat.

Az emberiség egész története folyamán – leszámítva az utolsó két évszázadot – az emberek közmeggyőződése volt az a természet feletti világregend, amelyben kiemelt helyet foglalt el – bár időnként torz formában – a láthatatlan, végtelen s örök Isten, Aki a világot teremtette és azóta is fenntartja. Az idők kezdetétől az *őskinyilatkoztatás* ereje sütött át az emberi ész világán, s ezt csak erősítette az emberi lét kiszolgáltatottsága és esetlegessége. Ám az emberiség kezdetének homályából a választott nép látókörébe kerülő történelmében megszólalnak a *próféták*. Ők azok, akik a láthatatlan Isten hallható üzenetét tolmácsolták az ősbűn következtében elhomályosult értelemmel rendelkező emberek, mégpedig elsősorban a választott nép számára.

Isten önbemutatása a második személy földi életének nagy műve: a *Szentháromság* titkának fellebbentése. Ennek során az ember olyan hatalmas súlyú kijelentésekkel és fogalmakkal találkozik, mint az örök és végtelen Isten mindenhatósága, a Szentháromság egysége és más, számára közvetlenül meg nem tapasztalható tartalmú kinyilatkoztatásokkal.

Mit is tud a véges emberi elme kezdeni ilyen fogalmakkal mint *örök és végtelen*? Úgy véljük, ha az ember magára marad, akkor semmit, de Aki teremtette az embert és javát akarja, Az segítségére siet kegyelmével, s megadja számára a végtelenre nyíló hit ajándékát. Ez kitágítja a véges emberi értelem befogadókészségét, és nemcsak elfogadhatóvá teszi számára a természetfeletti világ üzenetét, hanem élete egyetlen értelmes megoldásává formálja, amely örömmel és biztonsággal tölti el, számtalan esetben egészen a saját életét is feláldozni kész tanúságtevéssel.

Van mennyei Atyánk, aki öröktől fogva megálmodta a kiáradó szeretetéből létrejövő, boldogságra teremtett embert.

Van Megváltónk, Aki a szabadnak teremtett ember kezdeti lázadását jött helyrehozni, és Aki mindent másképp tett, mint azt a véges emberek elvárták tőle. Politikai hatalom átvétele helyett az Isten országát hirdette, mely az Isten és az ember szeretetközössége. Ezért – ismét nem várt módon – az életét áldozta fel, hogy végül – bár megmondotta előre, de a tanítványai által mégsem remélve – valóban feltámadjon. Ezt követően a remélt rövid időn belüli győzedelmes visszatérte helyett évszázadokon és évezredekken át megint a bűn és az erény mérhetetlen küzdelme következett be.

Ha végigtekintjük az *emberiség történelmét*, az nem más, mint hatalomra törő kiváltságosok, kiskirályok, rabló- és népvezérek hatalmaskodása az általuk legyőzötteknek és elnyomottaknak – nemegyszer még saját népüknek is – gátlástalan kizsákmányolása és sanyargatása. Jaj lett a legyőzöttek sorsa, akiket a szó eredeti vagy esetleg csak átvitt értelmében rabszolgasorsba taszítottak, és a legembertelenebb módon kiuzsoráztak. Az embernyúzók, gyilkos erőszak és az erkölcsét vesztett ember hatalom palástja mögé rejtett bűnének áradata hömpölyög végig történelmünkön az emberevéstől és a rabszolgatartástól a gályarabságon át az emberek tíz- és százezreit elpusztító örökös háborúskodásig, melyek végső motívuma a hazug ideákon túl – mindig egy-egy ember hatalmi agresszivitása, hívják bár a hatalom képviselőjét fáraónak, császárnak, királynak, vezérnek vagy éppen Sztálinnak.

Az emberiség kínjának csak elenyésző részét képezi a természet okozta szenvedés. Az emberi szenvedés oka döntő többségében maga az emberek által elkövetett *bűn*. Hiszen bűn a klasszikus és az újkori rabszolgatartás, a kizsákmányolás, az erkölcsi elnyomítás, a megromlott emberi természet gyengeségének egyenkénti vagy szervezett kihasználása, az egészségrontás, a tulajdon megkárosítása kicsiben vagy nagyban, az erőszak és a gyűlölet, a test és a lélek megerőszakolása.

Jézus e bajok orvoslására az emberiség megváltása és halottaiból való feltámadása után, mielőtt a mennybe ment, ígéretet tett tanítványainak, hogy elküldi a *Vigasztaló Szentlelket*. „...ha nem megyek el, akkor nem jön el hozzátok a Vigasztaló. Ha azonban elmegyek, akkor elküldöm. Amikor eljön, meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről. A bűnről: amiért nem hittetek bennem.” (Jn 16,7-10) – „...amikor eljön az igazság Lelke, Ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra.” (Jn 16,13). „Ti sírtok majd és jajgattok, a világ azonban örülni fog. Szomorkodtok, de szomorúságotok öröme változik.” (Jn 16,20)

Az *Atya* megteremtette a világot, benne az embert, aki elbukott. Elküldte *Fiát*, aki saját élete feláldozásával helyreállította az Isten és az ember (új) szövetségét. Jézus megígéri és teljesíti a *Lélek* elküldését. Most az emberiség ebben a szakaszban él a megromlott szabad akaratából elkövetett bűnök elszenvedőjeként, de a Lélek folyamatos kiadásának megújuló reményében.

Hazánkban is e két tényező: az emberi gonoszság és az Isteni kegyelem óriási küzdelme folyik. Sokszor úgy tűnik, hogy már minden a gonoszság hatalma alá kerül. De az isteni garancia az igazság elnyerésére bátorít, és a cél eléréséhez erőt ad. Ezért várjuk, *kérjük*, sürgetjük a Szentlélek eljövételét. Jöjj, Szentlélek Úristen!

Amikor emberi gyengeségünk miatt elterjedt az ártatlanok – megszületésük előtti – tömeges legyilkolása, akkor kérünk: jöjj, Szentlélek, és légy az *élet védelmezője*.

Amikor intézményesen fosztják ki a kisembereket mértéktelen adók kivetésével, mely végül is a közjó helyett kevesek mérhetetlen gazdagodását teszi lehetővé, jöjj el, Szentlélek Úristen, és adj a társadalomnak olyan vezetőket, akik érzékeny kötelesség- és felelősségtudattal vállalják a *közjó szolgálatát*.

Amikor hazánkban szétesőben van a család, az emberi élet forrásának Isten akarata szerinti helye, és az önző, bűnös szexuális kiélés uralkodik és terjed egyre gátlástalanabban, jöjj el, Szentlélek Úristen, és állítsd helyre társadalmunkban a *családi élet* tiszteletét és *vállalását*, hogy az újra Isten akarata szerinti rendeltetését töltsse be.

Amikor a társadalomban a láthatatlan Isten helyett a pénz istenének hatalma uralkodik el, és pénzért minden: erkölcs, becsület, információ és döntések kaphatók, és amikor pénzért a burkolt vagy nyílt, erőszakos, esetenként véres, sőt brutális gyilkosságoktól sem riadnak vissza, sokszor már az elzüllesztett kiskorú fiatalok sem, akkor sírva jajdul fel a kérés: jöjj, Szentlélek Úristen, és taníts meg bennünket az egyedül *helyes értékrend* elfogadására és a képességre, mely felül tud emelkedni a pénz zsarnokságán.

Amikor életünk elnyomító velejárója a gyűlölet, az önzés, a hazugság, amikor a társadalom lélekben ledöntötte a mérleget tartó Igazság szimbólumának bekötött szemű szobrát, hogy a rágalom, a csúsztatás, a szavak kiforgatása, az elhallgatás és manipulált szavak áradata vegye át a helyét, akkor jöjj el, *Igazság Lelke*, hogy az igen-igen, nem-nem beszédben valósuljon meg Isten akarata.

Amikor a bűnös ember Teremtője helyett önmagában keresi élete értelmét, és az önmegvalósítás hazug jelszavával éli ki ösztöneit, és ily módon válik saját maga rabszolgájává a nikotinban, az alkoholban, a szexualitásban, a drogban, beleértve az elektrodrogokat is, és ezek eredményeként válik önpusztítóvá és öngyilkossá, akkor jöjj, Szentlélek Úristen, s add vissza nekünk a Teremtőtől kapott önmegbecsülő emberi méltóságunkat, hogy Isten akarata szerint tudjunk az önmagunkat gúzsba kötő és tönkretevő önzarnokság helyett az *Isten fiainak szabadságával* élni.

Amikor társadalmi méretű a „semleges” iskolákban oktatott, önkontroll nélküli képzés okozta, értékrendet figyelmen kívül hagyó bűnözés, és az utcákon, tereken és lakóházakban megrendül a közbiztonság, s gátlástalanul gyilkoló maffiák, betörésre, tolvajlásra szövetkezett rablóbandák hálózák be együttélésünk tereit, nemegyszer a rend fenntartására hivatottak aktív közreműködésével, akkor mint testi-lelki biztonságunk erejéhez, Hozzád kiáltunk kiszolgáltatottságunkban: jöjj, Szentlélek Úristen, adj erőt és hozz segítséget, hogy *az igazság és a becsület ereje* tisztítsa meg iskoláinkat, társadalmunkat, közéletünket, tanyáinkat, falvainkat és városainkat.

* * *

Szentlélek Úristen, világosságod fényében, e Neked szentelt esztendőben felrémlik előttünk autós, repülőgépes, számítógépes, televíziós, atomerőműves és bombás korunkban az *Isten országának* képe, ahol mindezek nem uralkodnak fölöttünk, hanem a Te akaratod eszközévé válhatnak. Ahol az isteni igazság a törvények alapja, és ahol a szeretet a megvalósítandó közjó mércéje. Ahol az emberi értelem és tudás a hittel jár kézen fogva, és ahol az emberi akarat az Isten által öröktől fogva megálmodott emberi boldogság alapját szolgáló *közjó* megvalósításáért fáradozik.

Szentlélek Úristen, a II. Vatikáni Zsinat hatására újuló Egyházunk gyermekeiként, a Szentháromságos *Isten és az ember szeretetközössége* tagjaiként, gyarlóságaink és kiszolgáltatottságunk minden elesettségében könyörögve kérünk, jöjj el mint a mindezeket újító és tisztító pünkösdi vihar, jöjj el mint a tüzes láng, mely kiegészíti bűneinket és lánggra lobbantja szívünket, betöltve lelkünket szent kegyelmeddel.

Legyen közelgő évezredfordulónk világszerte – s így hazánkban is – a reményt keltő ez évi fordulat után a huhogó szektások sugallta pusztító világvége helyett örök boldogságunk földi nyitánya, előcsarnoka, ahol Isten országa *együttműködő életünk* örömteli áldozataként nap mint nap épül a Szentháromságos Isten dicsőségére.

A *Szentlélek évében* meghirdetett, világméretű újraevangelizálás eredményes megkezdését és a Szentlélek Isten életünket betöltő kiáradását segítse elő *Naszályi Emil* ciszterci atya ezen legújabb könyve. Az Ő szavait hitelesíti a Szentlélekkel együttműködő sok évtizedes lelki munkásságának eredménye: az *érdei ciszterci nővérek* Szentlélek kegyelmében oly gazdag élete.

Jöjj el, Szentlélek Úristen!

Ám a boldog emberi életre ne csak hívjuk, de végre *fogadjuk is* nyitott szívvel és lélekkel a felénk kiáradó Szentlélek Úristent!

A Szentlélek évében

Arató László

Bevezetés

Isten előre elrendelte rólunk, hogy gyermekei legyünk.

„*Szeretetből* eleve arra rendelt bennünket, hogy Jézus Krisztus által – akarata és tetszése szerint – gyermekeivé legyünk...” (Ef 1,5)

Örök, szent, isteni rendelés ez! Az Isten által megadott út pedig mindnyájunk számára: Jézus Krisztus.

Nem vagyunk csupán földi emberek, s következésképpen erőnk sem csupán földi, emberi. Célunk, útitervünk és utunk sem csupán földi, emberi!

A keresztény sok tekintetben idegen ebben a földi világban, aki magának és a világnak Isten kegyelmét, az isteni életet hozza le. Örök újraélője az isteni szeretet legnagyobb ajándékának: Jézus Krisztusnak, a testet öltött és földre szállt Istennek, a Kegyelemhozónak, az örök Közvetítőnek, a Megváltónak... a legnagyobb Idegennek ebben a világban, Akié a világ, de Akit övéi nem fogadtak be.

Életünk célja tehát nem csupán emberi, hanem isteni: az istengyermek élete, az Isten élete bennünk. Ehhez kevés minden emberi törekvés, képesség, erő. Nem elég a lélek pszichológiai vizsgálata, az alapos lelkiismeret-vizsgálat. Mindez csak részlet.

Istent kell keresnünk, néznünk!

Egyre jobban Rá kell figyelnünk, hogy tervét megismerjük!

Erejét kell kérnünk – s ezerszer is újrakezdve – meg kell próbálnunk, hogy megérdemeljük!

Emberi gyarlóságunkban kicsinnyé kell válnunk, leborulnunk, imádnunk, zokognunk, fölemelkednünk, hálát adnunk és ujjonganunk, hogy Isten gyermekévé válva kegyelmet és megváltást közvetíthetünk a földre, s az embert fölvihetjük Ahhoz, Akié: az Istenhez!

Hogy mindezt megtehessük és elérhessük, teremtsünk magunkban időnként csendet, figyeljünk Istenre kitárt szívvel és befogadására kész, tiszta lélekkel.

E könyvet olvasva gondolatait forgassuk elménkben és szívünkben, adjuk át magunkat a Szentlélek Úristennek, a megszentelés nagy munkásának, hogy alakítson bennünket. Tanuljuk meg Tőle, hogyan kell látnunk és élnünk egész életünket. Lehet, hogy belső magatartásunk egészen megváltozik, vagy szebb, teljesebb lesz, mint eddig volt.

Isten nem csak parancsot (cél) adott: Legyetek tökéletesek! Legyetek szentek! Megadta az ehhez vezető utat is. Ha ezen járunk, nem fogunk eltévedni!

Accipite Spiritum Sanctum! – Fogadjátok a Szentlelket!

A Szentlélek a keresztségben

Ritkán gondoljuk végig, hogy mit jelent a keresztség, mert ritkán gondoljuk végig, hogy mi az eredeti bűn. Pedig ez életünk első és alapvető átka.

Eredeti bűn

Blaise Pascal mondja: „Ez a dogma kinyitotta a szememet. Mindenütt ennek igazságát láttam. Az egész természet az elvesztett Istenről s a bukott teremtményről beszél.” – „A legsötétebb titok számunkra... De enélkül mi magunk lennénk megoldhatatlan rejtély.”

„A világtörténelem félelmetes ténye az eredeti bűn. Félelmetes, mert Ádám vétke mindnyájunk tette, mert a megváltás után is veszedelmes seb, mert az egész világtörténelmet megmérgezte.” (Michael Faulhaber)

– Isten csodálatos ajándékokkal halmozta el az embert, de az ember mindent eldobott magától.

- Birtokolta az örök életet, de eljátszotta.
- Belső harmóniában élt, de széttépte.
- Friss és erőteljes volt, de összetörte magát, és a fáradtságot választotta.
- Mosoly helyett a szomorúságot kereste magának.
- Viruló és egészséges volt, de a betegség igáját vette magára.
- Élt, s a halálba rohant.
- Övé volt az Isten, de eltaszította magától, nem kellett neki.

Mindenütt összetört szívű emberek, gyötrelmes szegénység, irtózatosszerű szenvedés a betegségekben, erkölcsi bukásokban, a szeretet égő sebeiben, háborúkban és mindenben, amit rossznak tartunk. A lelkekben pedig diszharmónia, bizonytalanság, örökös rettegés... Ez mind a bűn következménye.

S a legnagyobb rossz: a *kitagadottság* az Istentől!

Ha nyitott szemmel járunk és látva látunk, lelkünk sír a szabadulás után, keresi a kiutat, a szabadulást, a Szabadítót.

Szabadulás

Szent Pál Efezusban azt kérdezte a tanítványoktól: „Megkaptátok a Szentlelket, amikor megtértetek?” Azok azt felelték: „Nem is hallottuk, hogy van Szentlélek.” Majd „... megkeresztelkedtek Jézus nevére. Ezután Pál rájuk tette a kezét, és leszállt rájuk a Szentlélek...” (ApCsel 19,2–6)

Mi *tudunk*, a Szentlélekről! De vajon nem üres, tartalmatlan szó-e, nem csupán csak egy név számunkra?

Vigyázzunk! Nyissuk ki a lelkünket! Isten terveinek alapja van itt!

A keresztség szentsége megszabadít a kiteszítottságtól, megadja az *örökbefogadás* kegyelmét, és ez a Szentlélek műve.

„... a Fia Lelkét árasztotta szívünkbe az Isten, aki Őt így szólítja: Abba, Atya! Tehát nem vagy többé szolga, hanem *fiú*, s ha fiú, akkor Isten kegyelméből örökös is.” (Gal 4,6–7)

Az ember szabadulása az emberré lett Krisztus kereszthalála, megváltása által valósult meg. Nélküle nincs szabadulás!

„Akiben nem lakik Krisztus Lelke, az nem az övé.” (Róm 8,9) – Jézus él bennünk, és ez az élet a Lélek tevékenységének eredménye. „Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai” (Róm 8,14)

A *megváltás* számunkra fölfoghatatlanul hatalmas művét, Krisztus misztériumát még csak meg sem közelíthetjük, ha nem figyelünk a Szentlélek bennünk szüntelenül munkálkodó tevékenységére és nem működünk Vele együtt.

Alázatos, készséges lélekkel, akár ezerszer is újrakezdve kell keresnünk Isten gondolatait, rólunk alkotott terveit, és a gyermek egyszerűségével, föltétlen bizalmával kell azokhoz alkalmazkodnunk. Az isteni gondolatok hatékonyságában soha nem fogunk csalódní, ha hittel keressük és fogadjuk azokat. De ehhez nem elég csak Krisztust befogadnunk! *Ki kell tární lelkünkét* a Szentlélek előtt!

Krisztus, aki az apostolokkal nap mint nap együtt járt-kelt, imádkozott és dolgozott, maga ígéri, hogy az Atya elküldi majd a Szentlelket, Aki megtanítja az apostolokat mindenre. (Jn 14,26)

Ezért mondja Nikodémusnak: „...Aki nem vízből és (Szent)lélekből születik, az nem megy be az Isten országába.” (Jn 3,5)

A keresztség hatására eltűnik a bűn lelkünkéből, s bár a bűn következményei megmaradnak, ott az Isten, Akivel béke és harmónia száll a lélekbe. Ha van is még homály a mi Lélekkel telített értelmünk számára, új utak, új lehetőségek nyílnak meg előttünk. Életünket beragyogja a tudat, hogy nem az vagyok, aki korábban voltam, hanem más, *új, szebb!*

A Szentlélek a Szentháromság életében a befejezés. Dadogó emberi nyelvünkön szólva: a Szentháromság életritmusának sorban utolsó, befejező, megkoronázó, teljessé tevő, nagy hulláma. A hatalmat és a bölcsességet összekötő Szeretet. Az Atyából áradó Életet Hozzá visszatérítő Egyesülés.

Mintha a Szentlélek azt a kezdetet jelölné a teremtmények életében, amelyben a teljes élet kezdődik: a teremtés kezdetén („Isten lelke lebegett a vizek fölött”), a megtestesülés nagy titkában a Szent Szűzben („A Szentlélek száll rád...”), Krisztus nyilvános működése előtt, amikor megkeresztelkedett a Jordán vizében („...a Szentlélek leszállt rá látható alakban...”) és az Egyház első pünkösdjén („Mindnyájukat eltöltötte a Szentlélek”) és minden egyes ember lelki születésekor a Szentlélek munkálkodik.

A keresztség *újjászületés*: „...keresztelkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára. Így megkapjátok a Szentlélek ajándékát.” (ApCsel 2,38) – S ezzel valami elkezdődik. Úgy is mondhatnánk, hogy valami csoda kezdődik: a halál testében, a halál országában életre keltünk, megszabadultunk az eredeti büntől... örök életre születünk!

A küszködő, botladozó embert a keresztség szentsége szabaddá teszi, és a kegyelem áramlata sodorja Isten felé. A lélek szinte repülhet az isteni élet hazájába, Istenhez.

Diadalmas, friss keresztény élet ez! Ó, ha meg tudtuk volna őrizni keresztségi ártatlanságunkat, milyen erősek lennénk!

Az isteni élet csírája

A keresztség az isteni élet csíráját oltja belénk, egész valónkat mássá teszi: *új embert terem*. Ez az új élet a földön nem tud teljesen kibontakozni, de aki ezt megkapta, Isten akaratába simulva, nekifeszüléssel, szívós munkával megcsillogtathatja, s a világ ámulva fogja látni a csodát: a szentek csodáját.

Nagy ajándék ez, amelyet más módon nem lehet elérni, megkapni. Fejlődés, kultúra, természetes tökéletesedés itt mit sem ér. Erény, jellem, jóság, tisztaság sokat fejlődhet, de pusztán emberi erőfeszítéssel isteni fokot nem érhet el. Természetes út, természetes energiák ide el nem vezetnek soha. Ezt csak természetfölötti, isteni energiák adhatják!

Új teremtés ez, az Isten országa, a Szentlélek világa, az istengyermekség, amely engem meghagy embernek, de értékesebbé tesz, mert Isten is bennem van; önmagamban nem érek többet, és mégis több leszek, mert Isten belém szállásával istenülök. Nyomorult

próbálkozásaim is értékesé válnak. Jóságom, erényem, tisztaságom több annál, amit egyszerűen szépnek mondunk, mert kiléptem a pusztán emberi világból.

Ámulva csodálom a *Szentlélek munkáját*. Látom a különbséget a keresztény és a pogány világ között. Az utóbbi is nevelhet szép erényt, de a keresztény erény isteni; ha emberi eleme sokszor talán gyarlóbb is, mint a világ erénye, akkor is értékesebb, mert istenült ember erénye.

A mégoly jó, derék, kitűnő, jellemes ember csupán a saját erejéből istenült emberré nem válik! Ezt csak a Lélek adhatja!

Az Isten után vágyódó, de csak felszínesen vallásos ember is végtelen távolságra van az istenült embertől.

A mélyen vallásos, Istennel bensőséges kapcsolatban álló ember a Szentlélek segítségével átváltozik, istenül.

Higgyünk ebben a csodában, reméljük, hogy velünk is megtörténik, és tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy megtörténhessen.

Hasonlóság Istenhez

Ahogy a nap sugarai át tudják hatni fényükkel, szépségükkel a harmatcseppet, úgy ragyog a Szentlélek is az ember lelkében. Vonásait hordozza, megcsillan benne szépsége, melege.

Ilyen lelkeket akar magának az Isten!

Olyan embereket akar, akik a Szentlélekkel állandó természetfölötti kapcsolatban állnak, Vele, Belőle élnek, mert nem elég Istennek a nyers természet, sem a kultúra, Neki *isteni ember* kell. Csak benne leli igazán örömét. Ilyent teremtett, ilyenné váltott meg.

Ahol nélkülözik a Szentlelket, ott nincs maradandó szépség, csak rútság és halál. Ebből az állapotból emel ki a Lélek a keresztséggel.

Milyen jó, hogy ezt teszi! Több ez tudománynál, tehetségnél, vagyonnál, hatalomnál! Istenhez válhatok hasonlóvá... életét osztja meg velem.

Ó, hogy kell csodálnom, szeretnem, imádnom ezt az isteni tervet!

Fogadjátok a Szentlelket!

A Szentlélek a bérálásban

A megkeresztelt, büntelen lélek csodálatosan szép! Öröme telik benne Istennek.
„...a világosság és a nappal fia i vagytok.” (1Tesz 5,5)

A megkeresztelt lélek gyermeki élete

Ennek a léleknek a szépsége az a gyengéd üdeség, amely minden kezdésnek és kezdőnek jellemzője. Alig merjük megérinteni, nehogy letörjük, nehogy kárt tegyünk benne. Nem azért, mert erőtlenség, hanem mert zsenge, fiatal és törekény.

Az Úristen magának foglalja le ezt a lelket. Magánál tartja, még nem engedi kilépni az életbe. A tiszta, nemes élet formáit alakítja benne. Nem tűr meg benne lenyomatokat, utánzatokat, hanem megkívánja az élet belülről előtörő fakadását. Az igaz biztos fölismerése ez, a jó szép szeretete, egyszerű, gyermeki ráhagyatkozással, bizalommal.

A növekvő élet szentsége a bérálás

A megkeresztelt lélek érintetlen szépségét meg kell szilárdítani. Ugyanaz a Lélek teszi ezt is, de még gazdagabb áradásban.

Az élet hétköznapijai a keresztény számára is egyre nehezebb feladatokat hoznak. Most már nem elég a megkeresztelt lélek érintetlen szépsége; a hitvallók keménysége, a vértanúk ereje, a szüzek acélos határozottsága kell! A lélek hősiessége az, ami szükséges a hétköznapi harcához.

A mélység sötét lángjai kormozzák a földi életet. Kellenek a fölülről jövő, fehéren izzó lángok, hogy kiélessék az élet sötétségét. Ezt adja meg a Szentlélek második nagy lelkünkbe áradása, a bérálás. S most újból kitarjuk lelkünket: hívjuk, várjuk a Szentlélek Úristent.

Mit tesz bérálásakor a Szentlélek az emberben?

„...amikor leszáll rátok a Szentlélek, erő tölt el benneteket...” (ApCsel 1,8)

A bérálás anyaga és szertartása, a krizmával (illatos olajjal) megkenés szimbolizálja a megtisztulást, a gyógyulást, az egészséget, az atléta erejét és szépségét, aki fölkészült a küzdelemre. A bérálásban a Szentlélek Úristen *erőt és szépséget* ajándékozik a léleknek, de egészen más módon, mint a kereszttségben. Az igazi és teljes élet az öntudatos szellemi élet, amely a világ fölé emel, s könnyed biztonsággal tartja kezében a világ tényeit, történéseit. Ehhez hűség, erő, bátorság, hősiesség... szentség kell, aminek titka és megvalósítója a Szentlélek.

Az élet nem csupán gondolat, nemcsak meggyőződés, hanem az átélés, s tettekben megvalósult *meggyőződés*. A gondolat és a meggyőződés egész valónkat átható, egyéniségünket átalakító, fölemelő, mindent átjáró erő lesz; ennek titka a Szentlélek.

Az az igazi élet, amely a lélek mélyén fakad, s onnan tör elő friss erővel. Előbb csak gondolat volt, de meggyőződéssé érett, létünk mélyére szállt, betöltött bennünket, kiemelt a kételyből, bizonytalanságból, megmutatta szépségét, megérezte velünk erejét. Ha a Szentlélekkel így tudunk eggyé válni, akkor többé nem kell félnünk a kísértésektől, a depressziótól, akkor nem sodor el a szerencse, de nem bénít meg a kudarc sem. Mert a Lélek erős, és önmagát adja, hogy mi is erősek legyünk.

Életünkben mi a bérálás jelentősége?

Elhozza nekünk a Lelket,
– hogy legyen *hitünk* a minket körülvevő hitetlen, közömbös, pogány világban;
– hogy *hűségese*k tudjunk maradni, amikor minden másfelé csábítana;
– hogy legyen *erőnk* harcba szállni a hétköznapi szürkeségével, kísértéseivel, erkölcstelenségével.

Fogadjátok a Szentlelket!

A lélek halála bennünk: a bűn

Milyen szép ez a Szentlélek áldotta élet: istengyermekség, fölemelkedés az ember világból az Isten világába, a föld, az anyag, a test világból a lélek, a Szentlélek világába, a halálból az életbe!

Talán hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy a Lélek látogatásai már szentté is tettek bennünket, révbe értünk. *Ne áltassuk magunkat* egy pillanatig se! Még nem jutottunk el a dicsőséges Egyház tagjai, az üdvözültek közé! A mi világunk még a küzdő Egyház, s itt az ember még mindent elveszíthet, és gyakran el is veszít mindent!

Bár a Szentlélek Úristen él bennünk, sok esetben erőtlen, vérszegény ez az élet, nincs egészséges frissessége, vagy nagyon beteg, tüdőbajos, szívbajos... és végül sokszor meg is hal a lélek... bűnbe esik.

Ezzel is kell foglalkoznunk, hiszen ha fontos számunkra a Lélek hozzánk közeledő látogatása és élete bennünk, mennyire fontos tudnunk, hogy ezt a bűn következtében el is veszíthetjük.

Mi hát a bűn?

A bűn: lázadás

Tudatos szembeszállás Isten akaratával. Gondolattal, szóval, cselekedettel vagy mulasztással azt mondja az ember Alkotójának, Urának: *Non serviam!* – Nem szolgálok!

Vannak biztosan célba vivő törvényeink, van erkölcsi világrend, kikövezett, járható utunk és kalauzunk az úton. De mi mindezt elvetjük, sőt megvetjük, lázadunk ellenük. Inkább választjuk a zűrzavart, az élet dzsungelének biztos pusztulásba vezető, bizonytalan ösvényeit. Nem kell az Út, az Igazság és az Élet. Földüljük, semmibe vesszük Isten szép terveit.

„Az, aki vagyok, szomorúan köszönti azt, akinek lennem kellene.” (Hebbel)

Az eszmény és a valóság két külön világ. Létünk kettéhasadása, életünk sötét titka ez. A sötétséget az okozza, hogy tudatosan *szembeszállunk* az eszménnyel, s bűnt követünk el.

Minél inkább menekül egy kor, egy ember a bűn tudata elől, annál sötétebb és értelmetlenebb az élete.

A bűn következménye

Lázadásunk keserű gyümölcsei: diszharmónia, nyugtalanság, gyűlölködés... háborúk, gyilkosságok, nyomor, kiszolgáltatottság, tengernyi könny... a lélek halála... emberek millióinak testi-lelki halála.

Az Isten Lelke akart élni bennem, s a lelkem most halott...

Ahogy Páduai Szent Antal megfogalmazta: „Amikor az ember a bűnt választja, a halált hívja.”

Az igazi halottak nem a temetőben, nem a sírokban vannak; ott csak holt testek, az ember földi maradványai pihennek. Az igazi halottak a *lázasukkal* Krisztust korbácsoló, keresztre feszítő halott lelkek.

A Szentlélek a bűnbánat szentségében

A Szentlélek Úristen közeledése, látogatása a keresztségben és a bérmálásban ajándékozás, egyszerű találkozás volt.

A keresztségben a Lélek jött... átalakított... Isten gyermeke lettem. Az eredeti bűn foltját viseltem, de nem volt bennem szembeszállás, lázadás a Lélek ellen. A bérmálásban a Lélek jött... erőt adott... és tevékeny, erős istengyermek lettem. Bár sok törpeség, alacsonyág, tunyaság lakott bennem, de nem küzdöttem a Lélek ellen.

S ha most bűn van a lelkemben, ha meghalt bennem a lélek, akkor mi lesz?

A Szentlélek akkor is jön... Megbocsátást, világosságot, értelmet hoz, *új életre kelt*, s én ismét szabad, szép és tiszta leszek. Harc volt bennem, lázadás, keménység, tusakodás a Lélek ellen... és Ő mégis jön, meglátogat, megbocsát... magához ölel... bátorít... új erőt, belső csendet és békét ad.

A szentgyónás a bánat szentsége

„...Nem haragszom többé rád, hiszen irgalmas vagyok – mondja az Úr. Csak ismerd el gonoszágodat, azt, hogy hűtlenül elpártoltál az Úrtól, a te Istenedtől...” (Jer 3,12–13)

„A szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat...” (Jo 2,13)

„...az alázatos és töredelmes szívet nem veted meg.” (Zsolt 51,19)

Bűnbánat nem képzelhető el bánat nélkül. A bűnbánathoz multhatatlanul szükséges a bánat. Lényege nem az, hogy ténylegesen nem követünk el több bűnt, hanem az, hogy korábbi bűnös életünket (bűneinket) megtagadjuk, megvetjük, érte eleget teszünk. *Az akarat ténye a bánat!*

Vianney Szent János szerint: Bár sokan gyónnak, csak kevesen térnek meg, mert kevesen gyónnak az igazi bánat könnyeivel... (Ne értsük félre: az érezhető bánkódás nem maga bánat, hanem csak a kísérője. Jól jegyezzük meg: a bánat az akarat ténye.)

A bánat a szívemben ébredő elidegenedés korábbi önmagamtól. Elfogadhatatlannak, rossznak, szörnyűnek, ijesztőnek látom azt, ami bennem van. Nyomasztó tehernek, amelytől meg kell szabadulnom, ha nem akarom, hogy agyonnyomjon. Világosan látok mindent, ami bennem gonoszág, lázadás, sötétség, halál... s tudom, hogy mindezt én tettem, én hívtam, én engedtem be a lelkembe, hogy mindezért a felelős csak én vagyok...

Le kell hát térdelnem, földre kell borulnom, sírnom kell, s megtagadnom azt, ami voltam.

Ha semmi sem marad magamnak belőlem, akkor is meg kell tagadnom, ki kell dobnom magamból minden rosszat.

Valami egészen újat kell kezdenem, újat építenem...

Istenem, bocsáss meg nekem, szegény bűnösnek!

Ha így térdelék le a szentgyónáshoz, akkor várhatom a csodát, hogy ami volt, az nem lesz többé, de lesz helyette más: igazi keresztyén élet! *Megtérés!* Istenes élet!

A szentgyónás az irgalmasság szentsége

Őszinte, töredelmes bánatomra Isten *irgalmassága* a válasz. Olyan isteni magatartás ez, amelynek tárgya az emberi rosszaság, a bűn. Gonoszágomat bajnak, nyomorúságnak látja, amelyen segíteni kell. És segít is azonnal. – Mekkora jóság, mekkora kegyelem!

Nem zuhanhatok olyan mélyre, hogy oda Isten irgalma el ne érjen! Mert irgalma végtelen jóság, segítség, szeretet. Csak le kell térdelnem igaz bánattal a gyóntatószékben, s ezzel már méltó is vagyok a bocsánatra.

A szentgyónás találkozás a Szentlélekkel

Az irgalmasság gyökere a szeretet, tehát Istenben: a Szentlélek. Az Ő tisztító vihara tesz nyugtalanná, hogy bánkódjam. Amikor bocsánatot nyerek, Isten reám boruló szeretetében Vele találkozom. Nemcsak óv és véd, *vigasztal* is, hogy bűneim miatt kétségbe ne essem, *erősít*, hogy tudjam alázatos hittel, bizalommal Isten bocsánatát, kegyelmét kérni.

A megtisztulást és a fölmentő ítéletet az Isten égő szeretete, a Szentlélek Úristen hozza.

„Lelkünket, kérünk Urunk, az isteni szentség által újítsa meg a Szentlélek, mert Ő maga minden bűn megbocsátója.” (Pünkösdi keddjének áldozás utáni könyörgése)

Fogadjátok a Szentlelket!

Az életszentség és a Szentlélek

Mi az életszentség?

Tömören megfogalmazva: *belesimulás az Isten akaratába.*

És mi az Isten akarata?

Az istengyermekség szent csodája, amelynek mindjobban ki kell nyílnia bennem.

Mindjobban Isten gyermekévé, Krisztus testvérévé kell válnom! Engedni kell, hogy a nagy kezdeti kegyelem minden kincse, gyümölcse tápláljon, erősítsen, gazdagítson bennünket. Készséges, figyelő lelkünk működjön együtt a nagybetűs Lélekkel, mert megszentelődésünk az Isten akarata. „Szentek legyetek” (Lev 11,45; 20,7; 21,8; 1Pt 1,16; Ef 1,4).

Megszentelődésünknek Krisztus a példaképe, kiérdemlő szerzője, segítséget nyújtó ajándékozója. Megvalósítója azonban ennek a nagy kegyelemnek a Szentháromság, s különösen a Szentlélek Úristennek tulajdonítjuk, mert Ő az Isten szeretete, életszentségünk hatalmas feladata pedig a szeretetben gyökerezik.

„Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: az Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk.” (1Jn 3,1)

Így jelenti végül is *istengyermekségünk*, hogy „...a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete.” (Róm 5,5)

Bennünk lakik a Lélek az Atyával és a Fiúval együtt. Lelkünk Isten lakóhelye, temploma. Nemcsak úgy van benne az Isten, mint minden másban (lényegével, erejével), hanem úgy is tekint rá, mint szeretete tárgyára.

Ez a kegyelem segít bennünket Istenhez, egyesít bennünket Istennel, ez szeretetünk gyökere és mértéke, ezért a megszentelés nagy munkáját a Szentléleknek tulajdonítjuk. „...bennetek van és bennetek marad.” (Jn 14,17)

Isten hatalma és bölcsessége a bűnösökben is megvan valamilyen módon, de csak az igazakban van meg a természetfölötti szeretet, a Szentlélek Úristen jelenlétének biztos jele.

S mit tesz lelkünkben a Szentlélek? – „A Lélek maga tesz tanúságot lelkünkben, hogy Isten gyermekei vagyunk.” (Róm 8,16) *Kiárasztja ránk szeretetét és szentségét*, hogy igazi és méltó gyermekei lehessünk Istennek.

A kegyelem isteni erőket önt belénk: erényeket, amelyek képességeinket természetes erejük fölé emelik. Isteni nívót ad ez nekünk! (Az isteni erények – a hit, remény, szeretet – valamennyi erkölcsi erényt irányítják és éltetik.) Ezek Isten felé röpítenek, s megadják, hogy lássunk, reméljünk és egyesüljünk Istennel.

Szeressük és becsüljük ezeket az isteni ajándékokat!

Vannak azonban az életszentségnek még más, rendkívül fontos segítői is. Ezek a Szentlélektől kapott ajándékok.

A Szentlélek ajándékai

Isten ajándéka méltó az adományozóhoz, a végtelen Jósághoz, Szeretethez: maga az Isten, a Szentlélek Az, Aki befejezi, tökéletessé teszi lelkünk természetfölötti életét.

Az ajándék szóban benne van az, hogy ingyenes, nem fizetünk érte. De ne felejtsük el: hogy megkapjuk-e, az *függ a mi magatartásunktól is.*

Az erények nem adják meg nekünk Ádám eredeti állapotát. Értelmünket alacsonyabb képességek zavarják, akaratunk tévedéseknek van kitéve. Életszentségünk nagy munkája közben *nem nélkülözhetjük* a Szentlélek közvetlen és állandó közreműködését. Sugallatokat

ad, s ezek befogadására lelki diszpozíciót (ráhangoltságot), amely tanulékonyvá tesz bennünket.

Ha ez a lelki diszpozíció megvan bennünk, akkor úgy működik az isteni dolgok iránti érzékünk, mint egy ösztön. Az ilyen lelket biztonságosan vezeti a Szentlélek a természetfölötti útján. Ez a finom érzék rávezet arra, hogyan gondolkozik, hogyan él az Isten gyermeke, és segítségével könnyen és készséggel tudunk engedelmeskedni is. A Szentlélek irányítja lelki életünket, és mi szívesen követjük ezt a Vezetőt.

Az erények segítenek abban, hogy a lélek természetfölötti módon lásson és cselekedjen, de emberi, az értelemnek megfelelő lesz ez a cselekedet, és saját kezdeményezésünkből fakad. A Szentlélek ajándékai révén isteni indítás vezet bennünket, s isteni módon.

Szabad-e ezt, ezeket – nem használnom?

Fogadjátok a Szentlelket!

Az értelem ajándéka gondolataimban

Jöjj, Szentlélek Úristen, élj bennem! „Fons vivus, ignis, charitas...!” (Élő forrás, tűz, szeretet...) Növeld bennem az Isten ajándékait, hogy élni tudjam az istengyermek természetfölötti életét, hogy erősödjön bennem a *hit* csillogó és mindenén áthatoló fényé, a *remény* erőteljes bizonyossággá, a *szeretet* Istennel való egyesüléssé.

Szentlélek Isten, kegyelmed növelje a bennem élő isteni gondolatot, isteni életet!

Add, – hogy kegyelmed elől soha ne fussak el; – hogy kegyelmedből erőt tudjak meríteni; – hogy kegyelmedből éljek!

Hogyan történjék, hogyan történik ez? Gyakorlatilag hogyan élnek bennem a Szentlélek Úristen ajándékai?

Az istengyermek gondolatvilága

A Lélek mindent megérint... gondolataimat, gondolatvilágomat is... és viszi föl a magasba.

Hogyan viszi gondolatvilágomat a magasba?

Megvilágosítva! Isteni világossággal áraszt el. Krisztus szavával: „...amikor eljön az Igazság Lelke, Ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra.” (Jn 16,13)

„...a Szentlélek, akit majd nevemben küld az Atya, megtanít benneteket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek.” (Jn 14,26)

Az első pünkösdkor az apostolok lelkét, gondolatvilágát betöltötte *igazsággal*. Míg az emberré lett Isten az apostolok között élt a földön, emberi módon, szavaival – tanította őket az igazságra. Mennybemenetele után, amikor testileg már nem volt köztük, elküldte nekik a Szentlelket, s az apostolokat betöltötte az igazság. Nem tudtak mást tenni, kimondták, kikiáltották a világba. Beteltek a Lélekkel, s a Lélek fölébresztette bennük Krisztus szavait.

Nagyszerű élmény hallani magamban Krisztus szavait, betelni velük, érezni és bírni e szavak igazságát, erejét, fölségét. Milyen magasságokban él az a lélek, amelyet egészen lefoglal Krisztus, amelyben visszhangzik az Ő tanítása, vigasztalása! Az Isten Fiának gondolatai a mi gondolatainkká válnak...

Az istengyermek nem élhet másként, csak Krisztusnak, az Isten Fiának gondolataival! Így növekszik az istengyermek bennünk.

Az értelem ajándékának tevékenysége

Az ily módon fölemelt lélekben a Szentlélek ajándéka, az értelem működik.

Ha ez betölti gyarló emberi értelmemet, csodálatos magasságok és mélységek nyílnak meg számomra a *hit igazságának* világában.

„A Lélek ugyanis mindent átlát, még Isten mélységeit is.” (1Kor 2,10)

Isten titka nem lesz kisebb, de én közelebb jutok hozzá. Látom fölségét, a végtelen szépségek kapcsolatát, látom azokat a titkokat az én természetfölötti hivatásom szempontjából.

Olyan ez, mint amikor valaki a völgyből gyönyörködik a távoli hegycsúcs fönségében. Inkább csak sejtés ez. Ha egy titokzatos erő magával ragadná és fölemelné, hogy közelebről nézhessen a csodás szépséget, betelni akkor sem tudna vele, de többet látna meg belőle.

Az értelem ajándéka más módon is megmutatkozik: segítségével egyre tisztábban, átfogóbban, *világosabban értjük meg* Isten tanítását. Például egy sokszor olvasott és hallott szentírási szöveg vagy egy alapigazság egyszer csak váratlanul fölragyog, megtelik

világossággal, étellel, erővel. Tisztán és mélyen megértem. Ez nem gondolkodásom eredménye, hanem az értelem ajándékának műve. Ragyogó, elkápráztató tudás ez. Ilyen az egyháztanítók (doctores Ecclesiae) tudása, de benne él ez minden megkeresztelt hívő lelkében.

Ha igyekszem mindig hűségesen követni a Lélek sugallatait, lelkemet egyre jobban betölti a fény.

Az élő vizek forrása lesz az én lelkem is...

Jézust is ismertté teszi előttünk, jelenlétében őriz bennünket. Segít, hogy mindig azt tegyük, ami Neki kedves. Ő uralkodik bennünk. Megszentel.

Az értelem ajándéka megóvja az embert attól, hogy tévútra vigye a tudomány, mert a természet dolgait természetfölötti fényben láttatja és természetfölötti cél felé irányítja. Isteni tudást önt az emberbe.

Fogadjátok a Szentlelket!

A bölcsesség ajándéka érzéseimben

Ha bennem él a Szentlélek, szükséges, hogy érzéseimet is vigye a magasba.

Az istengyermek érzésvilága

Isten boldogságra teremtette az embert. Szívünket azonban nem elégítik ki az elillanó, tiszavirág életű, véges örömök, csak a végtelen Isten tudja egészen betölteni, megnyugtatni.

„Magadnak teremtettél bennünket, Uram – mondja Szent Ágoston –, s nyugtalan a mi szívünk, amíg Benned meg nem nyugszik”.

Hiába keressük a boldogságot bármi másban, az tartósan nem nyugtat meg, hosszú távon soha nem tölthet be!

Vannak állandó derűben élő lelkek. Belső békéjük kifelé is sugárzik. Ez nem érzéki vidámság, amely gyakran örökölt, egészségtől és sok más körülménytől függ. Ez a *lélek mélyének békéje*, előtze az igazi földöntúli boldogságnak. Pedig az ilyen derűs léleknek is van küzdelme, keresztje. Jézus nem ígér felhőtlen földi boldogságot senkinek sem.

„Aki követni akar... vegye fel keresztjét mindennap és úgy kövessen.” (Lk 9,23)

A kegyelem emeli az istengyermek érzésvilágát a földi gondok, nyomorúságok fölé, a magasba, az adja kiegyensúlyozott derűjét.

A legtöbb lélek azonban nem ilyen. Nem is sejti, milyen ez az öröm. Szíve-lelke mélyén nyugtalan, zavarodott, boldogtalan.

Miért van ez így?

Aki mindenben Istent keresi, és *csak* Őt keresi, meg is találja mindenben Őt, s Benne a tökéletes boldogságot. Aki más teremtményekhez tapad, vagy saját magát keresi (önzés, önszeretet, könnyelműség), találni is csak önmagát, a semmit találja. És ez sohasem elégítheti ki az embert, hiszen a lélek Istenre, a tökéletes Jóra van teremtve.

S ez a nagy titok: Ha a lélek minden erejével Istent keresi, ha nem ragad le a teremtményeknél, akkor Isten belső békével, természetfölötti örömmel, boldogsággal tölti be.

A bölcsesség ajándékának tevékenysége

Ebbe a boldog lelkiállapotba és a bensőséges, mély istenismeretre a bölcsesség ajándéka vezet el bennünket. Ez az isteni dolgok tapasztalati, *élményszerű lelki tudása*, ismerése.

(„Sapida rerum spiritualium cognitio” – Szent Bernát.) Ezt akarja adni nekünk a Szentlélek Úristen.

„Gustate et videte quoniam suavis est Dominus!” („Ízleljétek és lássátok, mily jóságos az Úr!” – Zsolt 34,9)

A bölcsesség adománya tesz bennünket képessé arra, hogy *többre becsüljük* Isten világát, a természetfölötti dolgokat a mulandó földi világnál. Ez a lélek szólal meg a zsoltáros ajkán: „Jobb egy nap a te csarnokaidban, mint ezer nap tetőled távol.” (Zsolt 84,11)

Ezért imádkozzuk a könyörgésben: „...et de eius semper consolatione gaudere” („...és az Ő vigasztalásának mindig örvendjünk”). Mert nemcsak igazság a Lélek az értelem számára, hanem szeretet is, segítő erő, vigasztaló az összetört szívű ember számára. Szükségünk van arra, hogy az igazságot és a szeretetet, a dolgok mibenlétét és ízét az élet egységébe tudjuk olvasztani.

E kettő együtt tesz bennünket olyan boldoggá, hogy mondhatjuk: miénk az egész életet tisztán látó, s mindenben a szeretet ízét megérező, igazi boldogság.

Ennek két föltétele: az *alázat* csendes mélysége és a *lelki tisztaság*.

Ahol alázat van, ott a bölcsesség. „... a szerényeknél a bölcsesség lakik.” (Péld 11,2)
Nincs gőgös bölcsesség! Nem volt bölcs a bukott angyal, sem Éva, sem Napóleon, mert nem lakott bennük alázat.

A másik föltétel a tisztaság. A bölcsességben Isten jár bennünk, márpedig Isten jelenléte nem fér össze a tisztátalansággal.

A bölcs lélek az édes igazság birtokosa, ezért nyugodt, békés, ezért erős. Nem földúlt, nem kétségbeesett, nem kapkodó, nem izgatott.

Börtönben és nyomorban, jó sorsban és dicsőségben egyforma. Élete teljes: már mindent tud, mindent lát, ami számára fontos; látja Istent, átéli Isten szeretetét, ezért derűs.

Fogadjátok a Szentlelket!

Az erősség és a tanács ajándéka cselekedeteimben

Szépséges része lelki életünknek az értelem és a bölcsesség világa. Az egyik főemeli *gondolatainkat*, a másik *érzéseinket*. Most nézzük cselekedeteink világát.

Az istengyermek cselekedetei

Ez is emelkedett világ. Nem a földhöz tapadó, porban, sárban megragadó ember világa, hanem magasabb cselekvésrend. Nemcsak abban, hogy szebbek az istengyermek cselekedetei, hanem sokkal inkább abban, hogy jelentéktelen cselekedetei is – amelyekből legtöbbünk élete áll – szépek, magasztosak. Isten ezeket is a magasba emeli. Gyökerük a szeretet, amely a kegyelemmel együtt száll a lélekbe. Minden cselekedetünknek az adja a nagyságot, hogy a bennünk élő szeretet: a Lélek, formája lett a cselekedetnek. S ebben a *formában* minden szép és vonzó.

Ez az emelkedett világ: a szeretettel átítatott emberi élet parancsol az istengyermek minden képességének, erejének és erényének. Abszolút, hatalmas, és mindent Isten felé tud irányítani. Állhatatosan, hűséggel alkalmazkodik Isten tetszéséhez. Csak ekkora és ilyen szeretet esetében érvényes Szent Ágoston szava: „Dilige et quod vis fac!” („Szeress, és tégy, amit akarsz!”)

Az ilyen lélek már csak *Isten akaratát keresi*, csak azt teszi. Krisztust követi. Ez lényegében az igazi keresztény élet!

A kívülálló legtöbbször nem sokat, vagy éppen semmit sem lát ebből. Szépek a gyümölcsei, de sokszor rejtve vannak a szürke hétköznapok, a szegénység, az alázatosság leple alatt. Pedig efelé kell törekednünk! Így válik az ember élete Isten dicsőségévé.

Angelus Silesius mondja: „Keresztény, hova futsz? Benned van a mennyország! Miért keresed más ajtónál?”

Szent Mechtild látomásában a Szent Szív nagy lámpásának olaja táplálja a hozzá kötött kis lámpásokat. Némelyik egy-két vezetékkel kapcsolódik a fény forrásához, de sok lámpás vezeték nélkül, félredobva, vakon hever.

Isten nélkül haszontalan, értéktelen semmi vagyok én is.

Az erősség és a tanács ajándékának tevékenysége

A jó tanács megóv az elhamarkodott, könnyelmű, vakmerő cselekedetektől. Mindig Istenhez vezet. Önző, öntelt lélek nem kér tanácsot Istentől. Gyakorlatilag olyan az élete, mintha Isten nem is létezne.

A Fiúisten állandóan látta az Atyát, művei mintáját Belőle merítette, Tőle vette.

„...A Fiú magától nem tehet semmit, csak azt teheti, amit az Atyától lát... Az Atya... mindent megmutat neki, amit tesz...” (Jn 5,19-20)

A tanács Lelke mutatta meg Neki az Atya akaratát, azért volt az Atyának minden kedves, amit Jézus tett.

A tanács olyan lelki ráhangoltság, amelynek segítségével a lélek isteni elvek alapján tud ítélni, megkülönböztetni. *Természetfölötti fogékonyság*, amelynek birtokában könnyen meghallja a Lélek szavát.

A tanácstalanság kétségbeejtő állapot. Sok elkeseredett testvérünket kergeti az öngyilkosságba, a lélek megmásíthatatlan, végleges halálába.

Az embernek nem csak a földi dolgokban, a természetes életben van égetően szüksége jó tanácsra. Lelki életünk nélkülözhetetlen segítője a Szentlélek Isten tanácsa, mert az

örökkévalóság felé törekvő embert a végtelen távolság, a hamis útjelző táblák, a csalfa útvesztők, a kísértések ingoványos talaja, a hétköznapi kátyúja mind eltéríthetik céljától.

Ha már a jó tanács birtokosai vagyunk, akkor – gyengeségeink miatt – még erősségre, *állhatatosságra* is szükségünk van, hogy amit Isten kér, meg is tudjuk valósítani.

Az első pünkösdön az apostolok mennyei erőt (virtus ex alto) kaptak. Szent Pál is azért könyörgött efezusi híveiért, hogy erőt kapjanak. Ennek birtokában a lélek hűséges tud maradni.

Kérjük mi is bizalommal ezt az erőt és támaszkodjunk rá. Egyfajta imádás ez is!

Fogadjátok a Szentlelket!

A Lélek szerinti élet tápláléka az Élet Kenyere

Biztosan sokunkban fölmerült már olvasás közben a kérdés: Mi itt az ember teendője? Mit kell hát tennünk?

A Lélek indít első teendőm, kötelességem megvalósítására; arra, hogy keressem, megkeressem Jézust magamban, életemben, a szentségekben, különösen az Oltáriszentségben.

Elmélkedéseink életbe való átültetésének fontos föltétele, hogy a diadalmas krisztusi igazságok után lássuk az utat is, amelyen fáradságos, sokszor szürke életünkben járnunk kell. Bár biztos az alap, amelyen állunk, de a megvalósítás küzdelme még hátra van. A Szentlélek Úristen tevékeny munkása, megvalósítója az előttünk álló hatalmas növekedésnek, de ebben nekünk is közre kell működnünk.

Feladatunk az isteni Példakép figyelése, követése. Az élet ősmintája Ő, Aki Isten létére emberi testben élt. Őt figyeljük, hogy az *isteni életet emberi életünkben ki tudjuk alakítani*. Életünknek először is el kell találnia Jézushoz!

Meg kell találnom Jézust!

Evangéliumi jelenet: Tömeg veszi körül Jézust. Egy beteg asszony – akin eddig orvos nem tudott segíteni – átküzdí magát a sokaságon, és megérinti Jézus ruháját. Az asszony hitt Jézusban és így gondolkodott magában: „Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok” – és meggyógyult... „Fides tua te salvam fecit” („Hited meggyógyított téged”) mondta neki Jézus.

Nekünk is hittel és állhatatosan kell keresnünk Őt gondolatainkban, szavainkban, tetteinkben, ha élni akarjuk az isteni életet. És felragyog előttünk alakja... mint lelkünk tisztasága, mint szavaink szépsége, mint cselekedeteink nemessége.

Állandóan, újra meg újra figyelnem kell Őt, vonásról vonásra ki kell rajzolnom magamban, könnyen vagy nehezen, de utánoznom kell Őt.

Keressem meg a sokaságban, az emberi élet forgatagában, az eszmék zürzavarában, érintsem meg hittel, s én is hallani fogom szavát: „Fides tua te salvam fecit.”

Néznem és látnom kell *odaadását* az Atya és az emberek iránt, életének szent szépségét, imádandó tisztaságát. Szemem az embert nézi, lelkem az Istent imádja. Tudom, látom, hogy képes parancsolni a természet erőinek, s ugyanakkor tudom, hogy mesterember módjára keményen dolgozik, fárad és elfárad. Halottakat támaszt föl, de maga elszenvedi a kínhalált. Csak jót tesz, s mégis gyűlölik Őt... Isten és mégis ember!

Magamban is valahogy így kell lennie: hivatásom nagy, emberfölötti és éppen az, hogy a kicsiben éljem meg a nagyot.

A hétköznapi életben, fáradságban, erőtlenségben, betegségben, szegénységben, üldöztetésben... *bűnökkel és gyarló természetem kicsinyiségével küzdve* kell szentté válnom.

Csak meg kell találnom Jézust; a munka természetfölötti részét majd elvégzi a Szentlélek; azért van velem, bennem.

Jézus nem rejtőzik el előlünk, jön felénk, hiszen azért lett ember, hogy jöhessen. Jön, mint *egy* közülünk, mint ártatlan Kisded, hogy bátorítson, mint egyszerű munkás, hogy mellettünk álljon, mint kereszthordozó, hogy erőt adjon, mint kereszten meghaló, hogy megváltson.

Megyek-e, futok-e Hozzá? Érdekel-e engem minden, amit tesz, amit tanít, s minden, ami Őt körülveszi? Fontos-e nekem Krisztus?

Keresnem kell életem minden napján, különösen a szentmisében, a szentáldozásban! Ha nem keresem, ne csodálkozzam, hogy egyéniségem félresikerült, hogy törpe lettem és az is maradok, hogy nincs bennem lendület, erő, tartás, frissesség és boldogság!

A szentségekben kell megtalálnom

Isten szuverén ura ajándékainak. Sokféle módon oszthatja kegyelmét, adhatja üdvösségét. Számunkra *kegyelmét a szentségekhez kapcsolta*. Így most már mindent, amit teszünk, ezekhez kell szabnunk. Egész lelki világunk s minden aszketikus gyakorlatunk legfontosabb kérdése: mennyire segít abban, hogy Krisztust, Krisztus kegyelmét a szentségekben megkapjam? Az isteni életet számunkra ezekben rejtette el Isten.

Becsülöm-e a szentségeket, a kegyelem csatornáit? Értékrendemben hol állnak? Mindennél fontosabbak-e számomra?

Megszentelődésünk az Isten akarata, és ezt a kegyelmi eszközök használatával érhetjük el. Krisztus azért adta ezeket, hogy belőlük merítsük a kegyelmet, az életszentséget. Miért is ne merítenénk az élő vizek forrásából?

Lelki életünk egész tevékenysége irányuljon arra, hogy minél többet tudjunk meríteni a szentségek isteni forrásaiból, hogy minél szebben fölragyogjon bennünk a szentségek sajátos kegyelme... és végül Krisztus, Aki mindegyik szentségben közeledik hozzánk.

Tárjuk ki lelkünket alázattal, bizalommal, szeretettel, hogy a szentségek minél hatékonyabbak tudjanak lenni bennünk.

Az Oltáriszentségben kell megtalálnom

Ahogy testi létünk egyik éltetője a kenyér, úgy lelkünknek is kenyérre van szüksége, hogy életben tudjon maradni.

„Én vagyok az élet kenyere... Ez a mennyből alászállott kenyér, aki ebből eszik, nem hal meg. Én vagyok a mennyből alászállott kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért.” (Jn 6,48–51)

„Engem az élő Atya küldött, s általa élek. Így az is élni fog általam, aki engem eszik.” (Jn 6,57)

Látjuk-e, érezzük-e, hogy milyen óriási jelentősége van az Oltáriszentségnek, a szentáldozásnak életünkben?

A szentségek létrehozzák azt a kegyelmet, amelyet jelentenek. Az Oltáriszentség lelkünk tápláléka, amely fönntart, növel, gyógyít, *kibontakoztatja lelkünk életét*. Engedjük, hogy kegyelmét bennünk is létrehozza!

A Lélek erősíti bennünk a jóra való készséget

Jézus állhatatos keresése közben kitartóan kell munkálkodnunk azon, hogy gyarapítsuk és növeljük erényeinket és megtanuljunk imádkozni.

Erényeink és a Szentlélek tevékenysége

Mi az erény?

Az emberi természetből kiáradnak bizonyos képességek (értelem, akarat, érzelmeink stb.), amelyek cselekedeteink gyökerei. Ezek segítségével tudunk ember módjára élni. Nélkülük nem lehetnénk teljes emberek.

Valahogy így van ez a természetfölötti életben is. A kegyelem új létet, új természetet ad („nova creatura”), s ebből több képesség fakad, amelyek révén – új természetünknek megfelelően – istengyermek módjára tudunk cselekedni. Ezek a képességek az erények. Energiát adó képességek, amelyek segítenek abban, hogy könnyen és örömmel tegyük Isten akaratát.

Az erényeknek fontos szerepe van az istengyermek életében!

Földi életünk első és legfontosabb célját (hogy Istent megismerjük és szeressük) lehetetlen elérni *hit* nélkül! Bár érezzük a természetfölötti élet boldogságának határtalan magasztosságát, szükségünk van az istengyermek biztonságára is. Arra a *reményre*, hogy (Isten irgalmából!) el is érhetjük azt.

Isten felé haladásunknak – a *szeretet* által – már itt a földön el kell jutnia Istenhez, hogy egyszer majd mindörökre bírassuk Őt és Vele egyesülhessünk.

Ezt a három tevékenységet három természetfölötti erő, erény teszi lehetővé: a hit, a remény és a szeretet.

S ezeken kívül az alázatosság, a vallásosság, az igazságosság, a tisztaság, a jóság, a mértékletesség, a szelídség, a türelem, a béketűrés, a nagylelkűség, a megtartóztatás, az engedelmesség cselekedetei mind föltételezik azt a természetfölötti erőt, amely létrehozó elve mindezeknek a cselekedeteknek.

Minden élet törekszik önmaga kinyilvánítására, növelésére, kifejlesztésére, tökéletesítésére. Ez alól a természetfölötti élet sem kivétel.

Minden életszentség érdemszerző oka (érdemei révén) Jézus Krisztus. – Az Ő akarata, hogy érdemeihez mi is adjuk hozzá a magunk érdemeit (a haladásban, fejlődésben, növekedésben), s megszentelődésünkben *mi magunk is* vállaljunk tevékeny részt.

Ez a tevékenység erényeink tevékenysége. Természetfölötti életünk fejlődése erényeink egyre szebb kibontakozásában nyilvánul meg.

Az erények tevékenységükben növekszenek. Szent kötelességünk az állandó tevékenység (az erények gyakorlása), amely fejleszti bennünk a gyakorolt erényt. Hosszú évekre, egy életre szóló szép feladatok rejlenek ebben. Igazi, lelki emberhez méltó munka!

Fogjunk hozzá jó kedvvel, és építsük kitartóan erényvilágunkat. Ez a növekvő, szent istengyermekség – növekedésünk Krisztusban – a Lélek műve.

Imádságunk és a Szentlélek tevékenysége

A Lélek nemcsak kibontakoztatja az emberben az istengyermekség szent csodáját, hanem segíti is

mennyei Atyánkkal való kapcsolatunkat, imádságéletünket. Csodálatosan meleg és bensőséges munkája ez bennünk a Szentléleknek!

Az imádság lényegében a lélek természetfölötti kapcsolata Istennel. Átala merítünk az életszentség örök Forrásából. A lélek, amelyet a hit és a szeretet fölemelt, Jézusra támaszkodva átadja magát Istennek.

*Ha tetszik Urának, a Hatalmasnak,
akkor eltölti az értelem lelkével.
Bölcs szavak törnek elő belőle,
és imádságában az Urat dicséri.” (Sir 39,6)*

A Lélek indít, vezet, irányít. „...azt sem mondhatja senki: Jézus az Úr, csak a Szentlélek által”. (1Kor 12,3)

A hit homályában történik ez, de fényel és étellel tölti meg a lelket. Okoskodás, emberi erőfeszítés önmagában itt mit sem használ!

A lélek kinyílik, mint egy virág. Tápláló talaja, növelő harmata, esője, éltető napja a Szentlélek. – Mi még azt sem tudjuk igazán, hogy mit és hogyan kell kérnünk.

„Gyöngeségünkben segítségünkre siet a Lélek, mert még azt sem tudjuk, hogyan kell helyesen imádkoznunk. A Lélek azonban maga jár közben értünk...” (Róm 8,26)

Ez a Lélek árasztja ki ránk az örökbefogadás lelkét, Ő tanúskodik arról, hogy Isten gyermekei vagyunk, Ő adja, hogy mondjuk: Abba! Atyánk! – Ugyanez a Lélek tanított meg imádkozni: Pater noster... Mi Atyánk...

A bensőséges imádság istengyermekségünkből fakadó érzelmeink kibontakozása, kiáradása a Szentlélek tevékenységének hatása alatt. Tiszta buzgóság, mély tisztelet táplálja; kimondhatatlanul teljes odaadó tiszteletadás a végtelen Fölség előtt.

Én imádkozom... és mégis *Ő az, Aki bennem imádkozik*. Isteni tevékenység ez. Az akarat beszél már itt, amely egy lett az Isten akaratával.

„Isten, Aki előtt minden szív nyitott, és Akinek minden akarat beszél, s Aki előtt semmi sincs rejtve, tisztítsd meg szívünket a Szentlélek belénk öntése által, hogy tudjunk Téged tökéletesen szeretni és méltón dicsérni!”

Jöjj, Szentlélek Úristen!

Az Isten természetfölötti ajándékainak méltó elfogadásában, *az istengyermekség kibontakoztatásában*, az életszentség növelésében az első cselekvő az Isten Lelke. Könyörgésünk, imádásunk, áhítatunk szükségképpen Feléje kell, hogy forduljon. Szent föladatunk, hogy hívjuk Őt és könyörögjünk segítségéért.

Ezt teszi az imádkozó Egyház, amikor a „Veni Sancte Spiritus...” („Jöjj, Szentlélek Úristen...”) csodálatos ezeréves ünnepi versével könyörög a Szentlélek eljövételéért, vagy Hrabanus Maurus 9. századi pünkösdi himnuszát adja ajkunkra: „Veni Creator Spiritus...” („Jöjj, Teremtő Lélek...”).

Hívunk kell a Lelket, mert Isten gyermekei vagyunk

A *megszentelő kegyelem* Isten gyermekévé tesz. Ez az egyszerű, de fölséges tény indítja a mennyei Atyát, hogy elhalmozzon bennünket ajándékaival. Atyai szívének ajándéka a Fiúisten, az Istenember: Krisztus, a mi testvérünk. Különösen bensőséges ez az ajándék a szentáldozásban, ahol igazán a miénk lesz Jézus.

Az Atya szüntelenül ajándékozni akar. Ezért küldi Szentlelkét, legszentebb és legtökéletesebb ajándékát: Donum Dei Altissimi (a Magasságos Isten ajándékát). – „Mivel az Isten fiai vagytok, a Fia Lelkét árasztotta szívetekbe az Isten...” (Gal 4,6) A Fiú Lelkét, mert ami az Atyától származik, éppúgy származik a Fiútól is, és amint az Atya küldi, úgy küldi a Fiú is.

Az Atya akarja adni, és adja is bőkezűen... A hűséges gyermeknek, akinek hivatása az istengyermek életének virágfakasztása, akiben növekedni, erősödni, élni kell az isteni életnek, nem kötelessége-e mégis kérni, hívni a Szentlelket?

Lelkünknek szinte állandóan visszhangzó fohásszá, izzó könyörgéssé kell válnia: „Veni Sancte Spiritus... Jöjj, Szentlélek Úristen... Veni, Creator Spiritus... Jöjj, Teremtő Lélek...”

Ez már nem egyszerű kérés imádság, hanem lelkünk állandó *vágyódása* a Szentlélek után.

Atyától és Fiútól származó végtelen Szeretet... Taníts meg, hogy tudjak mindig Isten igaz gyermekeként cselekedni! Lakj bennem, s tedd, hogy én meg Benned lakjam, hogy szeresselek, amint Te szeretsz engem! Nélküled semmi vagyok, semmit sem érek én magam... Tölts be szeretetteddel, hogy Általad egyesülve maradhassak az Atyával és a Fiúval!

Ez már nem is kérés csupán, hanem lelkünk magatartása, amelynek bennünk állandóan élnie kell! Ez az, hogy a Szentlelket hívunk kell. Nem szóval, nem fohással, hanem szomjazó lélekkel, kitarulkozva, ahogy a tulipán kitarja kelyhét a napsugár és a harmat előtt...

Életutunkon *erre kell törekednünk*, szent föladatként ezt kell vállalnunk. Az Egyház imája is ezt mondja: „Jöjj, töltsd be híveid szívét, gyújtsd meg bennünk szereteted lángját, szereteted tüzét! Világosságodat sugarazd belénk! Szívünk mélyéig tölts be minket igazságod fényével. Forrás, égő tűz, szeretet... Erősítsd gyengeségünket!”

Hívunk kell a Lelket, mert életszentségünk forrása

Ha elmélyült bennünk ez a gondolat, talán fellobogott a vágy a lelki élet eddig nem ismert szépsége, nem is sejtett mélysége után. Milyen jó lenne, ha így lenne! Bár ne hagyna nyugodni bennünket az életszentség utáni vágy! Űzzön, hajtson, hogy valóra válhasson bennünk.

Tudjuk, hogy mennyi finom, szinte láthatatlan szála van ennek a szent törekvésnek, számtalan útvesztője, ellensége, támadója. De azt is tudjuk, hogy a Szentlélek minden baj orvosa. Látogatásai nemcsak elhintik az istengyermekség, az életszentség magvait lelkünkben, hanem életre, növekedésre is ösztönzik; ajándékai fölkészítenek, hogy közvetlen isteni indításait be tudjuk fogadni.

De nemcsak kérünk, könyörögnünk, esdenünk kell! Ujjongó örömmel kell hívnunk a Szentlelket, hiszen az Ő világossága, ereje, az életszentség életünk legnagyobb ajándéka... s a hívás és könyörgés ujjongássá és *hálaadássá válik*, mert a belénk áradó Lélek az egész világot betöltő öröm.

Jöjj, Szentlélek Úristen!

„Valóban méltó és igazságos... hogy Neked *hálát adjunk*, szent Urunk, Mindenható Atya, örök Isten, Krisztus, a mi Urunk által, Aki a mennybe szállva s jobboldon ülve a megígért Szentlelket az örökbefogadott gyermekekre kiöntötte.”

A Szentlélek sugallatait követnünk kell!

Hogy az istengyermekség bennünk fejlődni, növekedni tudjon, *egész életünkre* szóló programot adó feladataink vannak: Isten keresése, Krisztus követése, a Szentlélek hívása egész valónkkal, egész létünkkel, hiszen az életszentség a Szentlélek Úristen munkája.

Nem elég azonban csak hívni a Lelket! Eljön hozzánk, segít, irányít, de legyen bennünk készség és állhatatosság, hogy sugallatait kövessük is!

Ne szálljunk szembe a Szentlélek sugallataival!

„Ne oltsátok ki a Lelket...” (1Tesz 5,19)

„Ne okozatok szomorúságot Isten Szentlelkének...” (Ef 4,30)

A Lélek munkája nagyon finom. Most már nem nyers és durva alakításról, faragásról, vésésről van szó, hanem lelkünk épülő szépségének, szentségének aprólékos cizellálásáról, finom műveszmunkáról. Minden érintés új szépséget hoz elő, de minden elhibázott mozdulat, magatartás nagy rombolást, jövátéhetetlen kárt okozhat. Egy csaknem kész szoborra durván ráütni szomorú következményekkel járhat!

Ez a durvaság lehet a mi könnyelműségünk, szétszórtságunk, gondatlanságunk, nemtörődömségünk vagy tudatos, szándékos szembeszállásunk, túlságosan erős, megalapozatlan önbizalmunk.

„Ne legyetek magatokkal eltelve.” (Róm 12,16)

Különösen az Isten dolgaiban, a lelki élet dolgaiban ne bízzunk túlságosan az emberi bölcsességben, mert akkor elhagy bennünket Isten bölcsessége, s ráhagy az emberi bölcsességre, amelyről Szent Pál azt mondja, hogy „...a világ bölcsessége balgaság Isten előtt.” (1Kor 3,19)

Az ész és az emberi törekvések mindenek fölé helyezése, mindennél többre becsülése... a világot – Isten helyett! – kormányozni akarás... Nem ismerünk rá korunk öntelt, magabiztos világának szomorú csődjére?

Gyöngeségeinknek, hibáinknak említett fajtái sok esetben észrevétlenek, nem tudatosak, de lehetnek tudatosak is.

Istennel szemben elkövetett apró figyelmetlenségeinket, gondatlanságainkat, amelyek gyakran teljesen kikerülnek tudatunkat, általában nagyon sajnáljuk, sőt bánjuk. Ezek csak emberi gyöngeségek, és sok más tökéletlenségünkkel, nehézségünkkel, kísértésünkkel együtt emberi szegénységünket alkotják. Ezek nem akadályozzák a Szentlélek munkáját, Aki Atyja a szegényeknek.

A Lélek tudatos, szándékos vagy állandó, hanyag figyelmen kívül hagyása már veszedelmes bűn forrása. S itt a nagy szót: Szentlélek, váltsuk „aprópénzre”; a Lélek az, Aki lelkemet összeszedettségében keresi, Isten keresésében vezet, erénynevelésében támogatja, imádságában betölti, a csendben szól hozzám. Éppen ezért ezek a dolgok nagyon fontosak számunkra, s nem törődni velük: súlyos felelősséget ró ránk.

Ne szálljunk szembe a Szentlélek sugallataival! Ilyen sugallat a lelki életben az összeszedettség, az imádság, a csend. Van, aki nyíltan nem is száll ezekkel szembe, de tunya, gondatlan és hanyag módon nem törődik velük... S a közeledő Lélek elhúzódik... a kapcsolat Vele egyre lazább lesz... az Isten elnémul.

Miért mondta a haldokló Prohászka környezetének: „Favete linguis!” (Hallgassatok!)? – Mert csak az Istenre akart figyelni, csak az Ő szavát akarta hallani, csak az volt fontos számára.

Ne keményítsétek meg a szíveteket!

„Ne keményítsétek meg a szíveteket...” (Zsolt 95,8)

Mi a szív keménysége?

Szándékos szembeszállás, tudatos, megfontolt, makacs ellenszegülés a Szentlélek sugallataival szemben.

A szív keménységét, s különösen az istengyermek szívének keménységét nem tudja elviselni a Lélek.

Miért nem?

A Szentlélek a szeretet Istene. Soha föl nem foghatjuk, meg nem érthetjük végtelen szeretetét. Tevékenysége hatalmas, de nem akarja csorbítani szabadságunkat, tehát megvan az a szomorú lehetőségünk és képességünk, hogy ellenállhatunk a Szentlélek isteni szeretetének.

Ám semmi sem idegenebb ettől a szeretettől, semmi sem áll annyira szemben ezzel a szeretettel, mint az ellenállás! A szeretet közeledés, ez a magatartás pedig távolodás, *elfordulás* a Jóságtól. Fagy a tűzzel szemben. Az ellenszegülő lélek először érzéketlen, fagyos lesz, végül sziklává keményedik.

A Szentlélek vezetni akar minket a szentség útján, különösen ajándékai révén, amelyek alkalmassá tesznek arra, hogy a Lélek indításait kövessük. Helyes válaszunk, méltó magatartásunk csak az lehet, hogy figyelünk, hallgatunk Rá, *készségesen indulunk*, követjük. Ha nem így teszünk, egyre gyengébben mozgat, egyre ritkábban jelentkezik, végül magunkra hagy. Egészen elveszítjük a Lélek irányítását, és szívünk lassan érzéketlenné, kőkeményé válik.

Őrizzük, ápoljuk lelkünk tisztaságát, épségét, hogy mindig nyitott és készséges maradjon a Lélek finom illeteiseire is!

Fogadjátok a Szentlelket!

Mária, a Szentlélek jegyese

Az isteni élet igazságairól, a Szentlélek csodálatos tevékenységéről elmélkedtünk eddig. Az Isten Fia lehozta számunkra az istengyermekség titkát, az Isten rólunk szóló szépséges tervét. Ebben a számunkra felfoghatatlan titokban szerepel Valaki, Akiről nem szabad megfélekednünk, mert köze van Krisztushoz, köze van a Szentlélekhez és köze van a mi lelki életünkhöz is.

Mária Ő, az eredeti bűn nélkül fogantatott, a kegyelemmel teljes, Krisztusnak szent anyja, a *Szentlélek mátkája*, az isteni malasztnak anyja.

Hogyan is lehetne,

- hogy az istengyermeknek ne legyen köze az Isten Fiának Édesanyjához?
- hogy a Szentlelket hívó, váró léleknek ne lenne köze Ahhoz, Akit a bukott emberi nem tagjai közül először töltött el a Szentlélek?
- hogy a kegyelmekből élő lélek létezni tudna a kegyelmek közvetítője nélkül?

Minden igazán keresztény lélek áhítatának hitelessége ezen áll vagy dől: benne van-e ebben a lélekben, ebben az áhítatban Mária? Őt nem lehet elválasztani a Szentlélek Úristentől sem. *Az Istenember megosztását jelentené*, ha Édesanyját mellőznénk. Krisztus a testvérünk; lehetetlen, hogy ne legyen közünk Édesanyjához! Lehetetlen, hogy akiket a Szentlélek elhalmoz ajándékaival és vezet, azok ne szeressék, ne figyeljék odaadó figyelemmel a Szentlélek jegyesét, Máriát!

Mária Jézus megváltó kegyelme teljességében jött a világra.

Jézus születésének hírüladásakor Mária kérdésére „Az angyal ezt válaszolta: A Szentlélek száll rád...” (Lk 1,35)

Mária lényét nem kísérik rendkívüli külső tények, amelyek csodájára járna a világ, „csak” olyan nagyszerű belső tények, amelyeket nem látott a világ, de amelyek csodájára járnak a hívek évezredek óta.

A lélek minden fagyát távol tartó, a szíveket áttüzesítő és belső melegséget árasztó Szentlélek élt minden törekvésében, mozdulatában, gondolatában, szavában. Ez a Lélek nem engedte, hogy a földi dolgok kicsinnyé váljanak számára. Kényszerítette Őt, hogy megérezze az isteni valóságok megtestesülését a földi, anyagi világban. Ő nem ismert *csak* anyagot, nem ismert *csak* testet, mert tudta, érezte az anyag és a test kapcsolatát a Lélekkel.

A Szentlélek jegyese volt már élete hajnalán! Számára a világ nem jelentett két külön valóságot; a világban Istent találta meg, s Isten mutatkozott meg neki a világban.

Lélekben keresztelkedett Mária

Mária a Lélek abszolút valóságát átélő lélek volt. Számára nem jelentett kérdést a Lélek – sem nagybetűvel, sem kisbetűvel írva –, hanem létét, *egész valóját betöltő* valóság volt. – Ő lélekkel keresztelkedett, tehát a lélek valóságában élt.

A lélek nem valami idegen és bonyolult létforma. Én magam vagyok az. Nem keresni kell, hanem én vagyok. Nekünk nem boncolgatni, kutatni kell, hanem egyszerűen megélni. (Tudósok fáradtságos munkával, kínlódó kutatással találnak rá a lélekre. Létét nem értik, titokzatos valóját boncolgatják. Megragadni nem tudják, ezért távolinak gondolják. Keresik és mint ismeretlent tanulmányozzák.)

Mária nem kutató és okoskodó módon talált rá a lélekre! Számára valóság volt, mint tüdejének a levegő, mint szomszédjának a friss víz.

Mária lelke olyan emberi lélek volt, amelyik tudja, hogy honnan származik és milyen erő által létezik, amelyik boldogan éli meg önmagában a végtelen Lelket. Az élet lehúzó tényei nem szakítják el az isteni Lélekkel való kapcsolattól. Lélekben megkereszteltnek lenni nem elveszíthető dolog annak, aki egyszerűen, cselekvően, szeretettel megéli azt.

A Lélekben megkeresztelt Mária valóban a Szentlélek Máriája, mert leszállt Rá és Benne lakott a Lélek, de nem lakó, hanem *tulajdonos módján*. Mária vezetője, irányítója volt. Úgy lefoglalta magának, hogy Mária nem tudott másként cselekedni, másként látni, csak ahogy a Lélek súgta neki.

A Szentlélek lefoglalása mindig azt jelenti, hogy többé nem a saját látása, törekvése szerint cselekszik az ember, hanem a Szentlélek sugallata szerint. S a Szentlélek ajándékai éppen azt valósítják meg bennük, hogy tudjanak a Szentlélek mozgatása, indítása szerint gondolkodni, beszélni, cselekedni, szeretni, szenvedni... élni. Nem szűnnek meg emberek lenni, de megfontolásuk és akarásuk többé nem rövidlátó emberi elgondolások és akarások útján jár, hanem a Lélek útján. Így jutnak érvényre bennük a Lélek eszméi, törekvései, melyek az emberi eszmék és törekvések fölött állnak.

Így tud a Szentlélek fölülmúlhatatlan szépséget alkotni, így tud olyan nemességet ébreszteni, melyre ámulva tekintünk, s melyről tisztán érezzük, hogy nem emberi alkotás.

Minden Szentlélekkel telítődés ilyen: ilyen a *kereszttségben* eláradó Szentlélek ajándékainak világa, s ilyen a pünkösdi Lélek *viharos tisztogatása*, megvilágosító ereje, izzása. Csak lélek kell hozzá, amely egyre szebb valóságok megértője és átélője, akarója és megvalósítója.

Az Istenanya a Szentlélek tulajdona, jegyese, a Szentlélek Máriája, de a maga mértéke szerint minden hívő lélek ilyenné válhat, ha megnyílik és befogadja a Lelket.

„Accipite Spiritum Sanctum!” – „Fogadjátok a Szentlelket!”

A szerzőről

P. Dr. *Naszályi Emil O.Cist.* 1910-ben született. 18 éves korában lépett a ciszterci rendbe. Rómában az Angelicumon és a Gregoriana Egyetemen tanult hét évig. Ott szerezte meg a teológiai és filozófiai doktorátust és ott szentelték pappá.

1938-tól a zirci teológiai főiskolán az erkölcsstan és a gregorián ének tanára, noviciusmester, apátsági könyvtáros, az Aquinói Szent Tamás Társaság tagja, a Prohászka Társaság elnöke, a 40-es évek népi és szociális mozgalmainak vezető egyénisége, a Mária Kongregációk vezetője, később a Ward kollégium tanára.

1945-ben Endrédy Vendel zirci apát rábízta a ciszterci REGINA MUNDI női monostor alapítását és vezetését. Bakonyboldogasszony monostora az ősi fegyelem szerint akart élni a hazánkért való engesztelés gondolatával. P. Emil ezzel a Magyarországon 300 éve megszűnt ciszterci női monostorok életét újraindította.

A szerzetesrendek szétszórása után a nővérek titokban Érden folytatták szerzetesi életüket. Az Egyház szabadságának visszanyerése után ugyanitt építettek új monostort. Legfőbb feladatuknak az Isten dicséretét tekintik.

A Regina Mundi ciszterci női közösség P. Naszályi Emil ciszterci szerzetesben a rend alapítóját, lelki vezetőjét, széleskörű tanítómesterét tiszteli.